

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/38/2013
Identifikačné číslo spisu:	8111220783
Dátum vydania rozhodnutia:	24.06.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Anna Marková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:8111220783.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu MICONT, s. r. o., Poprad, MPČĽ 3053/11, IČO: 44 405 707, zastúpeného advokátom JUDr. Milanom Križalkovičom, Spišská Nová Ves, Hviezdoslavova 11, proti žalovanému Vladimír Podlpa, Na Pečovec 62/16, Pečovská Nová Ves, IČO: 34 817 387, zastúpenému advokátom JUDr. Jozefom Furčákom, Poprad, Nám. Sv. Egídia 44, o zaplatenie 616,23 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 18Cb 126/2011, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 14. mája 2013, č. k. 5Cob 81/2012-251, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného o d m i e t a .
Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi na účet zástupcu 54,97 eur náhrady trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Prešov rozsudkom z 21. júna 2012, č. k. 18Cb 126/2011-179 konanie v časti o zaplatenie 33,09 eur s 9% úrokom zastavil. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 581,14 eur s 9% úrokom od 16. júna 2011 do zaplatenia a 36,50 eur náhrady trov konania a na účet právneho zástupcu žalobcu 978,10 eur náhrady trov konania.

Rozhodol tak s odôvodnením, že účastníci uzavreli 21. februára 2011 zmluvu o sprostredkovaní č. 1/2011 v zmysle ustanovenia § 744 a nasl. Občianskeho zákonníka. V zmluve sa žalovaný zaviazal za odmenu obstarat' žalobcovi uzavretie kúpnych zmlúv, predmetom ktorých sú tovary, s ktorými obchoduje žalobca a v cenách podľa žalobcovho cenníka. Žalobca sa zaviazal v čl. II poskytnúť žalovanému províziu podľa prílohy č. 1 zmluvy na základe uzavretých a vyplatených kúpnych zmlúv uvedených v čl. I. Splatnosť nezdanenej provízie žalobca vyplatí žalovanému najneskôr do 5 dní nasledujúceho kalendárneho mesiaca.

Po uplynutí trvania zmluvy o sprostredkovaní pokračoval právny vzťah medzi účastníkmi a dohodli sa na vyplatení provízie na uzavreté a aj ešte nezrealizované objednávky podľa systému provízie, ako aj na splnení plánu za mesiac marec 2011 v sume 4 000,-- eur dodatočným posunutím termínu do 15. apríla 2011. Zároveň sa zmluvné strany dohodli, že v prípade nesplnenia vyššie uvedeného plánu bude

vyplatená provízia - jej alikvotná časť odrátaná z odmeny z nasledujúceho produkčného mesiaca. V prípade stornovania objednávok bude vyplatená záloha - jej alikvotná časť odrátaná z odmeny z nasledujúceho produkčného mesiaca.

Následne žalobca so žalovaným, už ako podnikajúcou fyzickou osobou, uzavrel zmluvu o sprostredkovaní č. 1/2011 z 11. apríla 2011 v zmysle ust. § 642 a nasl. Obchodného zákonníka, ktorá bola pokračovaním ich doterajšieho právneho vzťahu. Predmet zmluvy ako aj systém vyplácania provízie zostali rovnaké, ako pri predchádzajúcom zmluvnom vzťahu. Žalobca žalovanému za jeho činnosť poskytol podľa dohody postupne zálohu na náhradu nákladov v sume 550,-- eur a zálohu na odmenu za činnosť v sume 460,-- eur.

Žalovaný pre žalobcu síce vykonával činnosť v zmysle zmluvy o sprostredkovaní, avšak za mesiace marec a apríl 2011 mu v zmysle dohodnutého systému vyplácania provízie vznikol nárok na náhradu nákladov a odmeny podľa reálnej produkcie vo výške 393,77 eur. Žalobca sa so žalovaným 5. mája 2011 v zmysle ustanovenia čl. VI. bodu 1 dohodli na ukončení spolupráce k 15. júnu 2011 a týmto dátumom zanikla zmluva o sprostredkovaní. Žalobca zaslal žalovanému finančné vyúčtovanie zo zaniknutej zmluvy o sprostredkovaní, v ktorom požadoval od žalovaného vyplatenie 616,23 eur (1 010,-- eur - 393,77 eur), keďže žalobcom vyplatené zálohy na úhradu nákladov a odmeny podľa dohody v prospech žalovaného prevyšovali nárok na úhradu nákladov a odmenu podľa reálnej produkcie v zmysle zmluvy o sprostredkovaní a dohodnutého systému provízie.

Po vykonanom dokazovaní súd dospel k záveru, že nárok žalobcu je dôvodný. Žalovaný okrem skutočností, ktoré uviedol v podanom odpore a poukázaním na vystavené faktúry, ktorých zaplata sa domáhal v osobitnom konaní, relevantným spôsobom nespochybnil žalobcom uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobca riadne doložil vystavenými faktúrami podklady k vystaveným faktúram, dôvodnosť finančného vyúčtovania zo zaniknutej zmluvy o sprostredkovaní, preto po čiastočnom späťvzatí žaloby a následnom zastavení konania, vo zvyšku žalobe vyhovel tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku. Súd zaviazal žalovaného aj na zaplata 9% úroku z omeškania od 16. júna 2011 až do zaplata v zmysle ustanovenia § 369 ods. 1 v spojení s § 507 ods. 1 Občianskeho zákonníka a nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov.

Na odvolanie žalovaného vec prejednal a rozhodol Krajský súd v Prešove ako súd odvolací rozsudkom zo 14. mája 2013, č. k. 5Cob 81/2012- 251, ktorým rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi na účet zástupcu 376,84 eur náhrady trov odvolacieho konania.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že medzi účastníkmi nebolo sporné, že uzavreli zmluvu o sprostredkovaní č. 01/2012, z 21. februára 2011, v zmysle ustanovenie § 642 a nasl. Obchodného zákonníka, v znení dodatku č. 1 z 8. apríla 2011. Žalobca ako záujemca žalovanému ako sprostredkovateľovi poskytol za obdobie 3/2011 - 5/2011 zálohu na náhradu nákladov a zálohu na odmenu v celkovej výške 1 010,-- eur. Za uvedené obdobie žalovanému vznikol nárok na náhradu nákladov a odmenu podľa reálnej produkcie v zmysle zmluvy v sume 393,77 eur. Rozdiel v zmysle finančného vyúčtovania zo 17. júna 2011 predstavuje 616,23 eur ku dňu ukončenia spolupráce, teda k 15. júnu 2011. Tento rozdiel v prospech žalobcu súd prvého stupňa vyhodnotil ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Po čiastočnom späťvzatí návrhu v časti 33,09 eur tak výsledný rozdiel predstavuje 583,14 eur. Jediná obrana žalovaného počas celého konania spočívala v tom, že až takýto rozdiel nie je daný, pretože pre žalobcu v zmysle zmluvy sprostredkoval ďalšie zmluvy s tretími osobami, za ktoré žalobca obdržal finančné prostriedky, a preto z týchto ďalších zmlúv žalovanému vznikol ako sprostredkovateľovi ďalší nárok na odplatu (províziu). Z tohto dôvodu si uplatnil proti žalobcovi v inom konaní vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 9Cb 58/2012 nárok o zaplata provízie v sume 633,77 eur. V tomto konaní však oproti nároku žalobcu svoj nárok žiadnym spôsobom nezapočítal, odvolávajúc sa na označené konanie na Okresnom súde Poprad. Preto správne rozhodol súd prvého stupňa, ak v časti o zaplata sumy 583,14 eur s príslušenstvom žalobe vyhovel.

Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalovaný. Žiadal rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Dovolaateľ prípustnosť dovolania vyvodil z ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. Dovolanie odôvodnil tým, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je nesprávne z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu. Súd sa nevysporiadal s predloženými dôkazmi, a to opätovne z neustále podsúvanými nerelevantnými dôkazmi žalobcu, z ktorých nebolo možné relevantne zistiť oprávnenosť nároku žalobcu, nakoľko išlo len o samovoľné prehľady a o vybrané faktúry, alebo prehnane objemné doklady z účtovníctva a nie o celkový a správny pohľad na vykonanú sprostredkovateľskú činnosť, hlavne na relevantne preukázaný objem takejto činnosti, ktorú by zaiste dal na pravú mieru znalec z odboru ekonómie, ktorý dôkaz bol označený za absurdný a nedôvodný. Súd sa vysporiadal len s dôkazmi, predloženými žalobcom, nebral pritom do úvahy vykonanie dôkazov navrhovaných žalovaným. Súd nerozhodol, či vykoná alebo nevykoná žalovaným navrhované dôkazy.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie žalovaného odmietnuť a priznať mu náhradu trov dovolacieho konania za jeden úkon právnej pomoci, a to vyjadrenie k dovolaniu v celkovej sume 54,97 eur. Uvedol, že argumentácia žalovaného v dovolaní je totožná s jeho odvolacími dôvodmi a už odvolací súd sa s nimi vysporiadal tak, že ich nepovažoval za dôvodné. Žalobca v konaní predložil všetky relevantné dôkazy súvisiace s uzavretým právnym vzťahom medzi účastníkmi konania, a to objednávky tovaru, ktoré zaobstaral žalovaný, faktúry vystavené za objednaný tovar, ako aj dátumy zaplatenia týchto faktúr. Z týchto faktúr sa mohla jednoznačne určiť provízia v zmysle sprostredkovateľskej zmluvy. Žalobca ešte doložil do spisu aj podklady k DPH na výstupe za obdobie I. štvrťrok a II. štvrťrok 2011, kedy dochádzalo k sprostredkovateľskej činnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie bolo podané v lehote stanovenej v § 240 ods. 1 O. s. p. a po preskúmaní veci v zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. dospel k záveru, že v prejednávanej veci smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podľa ustanovenia § 238 ods. 3 O. s. p. dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý je prípustný len proti zákonom výslovne určeným právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu. V prejednávanej veci odvolací súd potvrdil v napadnutej časti rozsudok súdu prvého stupňa, pričom vo svojom potvrdzujúcom rozsudku nevyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu a rovnako nejde o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým súd vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p., a preto prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 238 ods. 3 O. s. p. nie je daná.

Podľa ustanovenia § 242 ods. 1 O. s. p. je dovolací súd povinný prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. Dovolací súd sa neobmedzil iba na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa ustanovenia § 238 O. s. p., ale zaoberal sa aj skúmaním, či podané dovolanie nie je prípustné aj podľa ustanovenia § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. Toto zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané je postihnuté niektorou z uvedených procesných väd: nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého

účastníka konania, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníkovi konať pred súdom a rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným.

Dovolací súd nezistil, že by konanie súdov nižších stupňov bolo postihnuté niektorou z vyššie uvedených väd.

Dovolaateľ v dovolaní prípustnosť dovolania odôvodnil procesnou vadou konania pojatou do ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. tým, že súdmi nižších stupňov nebol zohľadnený jeho návrh na dokazovanie - znalcom z odboru ekonómie a predloženie relevantných dôkazov.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) sa rozumie taký postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých v dôsledku nesprávneho postupu bol vylúčený.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva, alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktoré predkladá účastník konania (II.ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Z obsahu spisu je zjavná nesprávnosť tvrdenia žalovaného v dovolaní. Za účelom doplnenia dokazovania súd na pojednávaní dňa 27. marca 2012 uložil účastníkom konania a ich zástupcom zaslať súdu doklady, týkajúce sa vyúčtovania provízie, resp. iné dôkazy a zvlášť žalovanému bolo uložené zaslať súdu evidenciu vedenú žalovaným, ako aj podklady k tejto evidencii. Na pojednávaní 15. mája 2012 žalovaný nenavrhol znalecké dokazovanie, doklady predložené žalobcom nespochybnil a z jeho strany súdu doklady neboli predložené. Nasledujúceho pojednávania 21. júna 2012 sa bez ospravedlnenia nezúčastnil žalovaný a ani jeho zástupca. Súd vyhlásil dokazovanie za skončené a rozhodol. Žalovaný v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa namietal nesprávne zistený skutkový stav, ktorý nevychádza z relevantne preukázaného objemu činnosti a nesprávne právne posúdenie. V čom konkrétne vidí túto nesprávnosť, žalovaný bližšie neuviedol. Takto všeobecne zdôvodnil aj dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu.

Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatoval, že rozsudok odvolacieho súdu netrpí vadou uvedenou v § 237 písm. f/ O. s. p.

Rovnako dovolací súd nezistil, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou taxatívne uvedenou v § 237 O. s. p.

Správnosť skutkových a právnych záverov založených na dokazovaní, by bolo možné v dovolacom konaní posúdiť až v prípade, ak by bolo dovolanie prípustné (ide o dôvody, ktoré síce môžu zakladať

dôvodnosť dovolania, nie však jeho prípustnosť). O taký prípad v prejednávanej veci nešlo. Z uvedeného vyplýva, že posúdenie, či rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, prichádza do úvahy iba vtedy, keď dovolanie je procesne prípustné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalovaného odmietol podľa ustanovenia § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok prípustný.

Právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo žalobcovi v zmysle ustanovenia § 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. podľa úspechu účastníka v dovolacom konaní. Dovolací súd priznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania (trovy právneho zastúpenia) za jeden úkon právnej pomoci, a to vyjadrenie k dovolaniu žalovaného, odmenu vo výške 38,18 eur, paušálnej náhrady v sume 7,63 eur a 20% DPH, spolu 54,97 eur.

K uvedenému záveru trojčlenný dovolací senát dospel jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.